

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 908/2025
29.04.2025. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тихомир Крстић, адвокат из ..., против туженог ОФК „Топличанин“ Прокупље, чији је пуномоћник Горан Ђорђевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2443/2024 од 26.07.2024. године, у седници одржаној 29.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2443/2024 од 26.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2443/2024 од 26.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 4165/23 од 15.03.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени је обавезан да тужиоцу на име дуга исплати 4.398,60 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, на име уговора о зајму, са законском затезном каматом од 01.01.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 163.480,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2443/2024 од 26.07.2024. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о дугу по основу уговора о зајму. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404.

Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права у погледу примене одредбе чланова 17. став 1, 262. став 1, 557. и 562. Закона о облигационим односима (ЗОО) и одредби Закона о платним услугама („Службени гласник РС“, бр. 139/2014 и 44/2018), јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, као и одлука о приговору недостатка пасивне легитимације зависи од утврђеног чињеничног стања, а код утврђења да је тужилац износ од 5.000 евра позајмио тадашњем председнику, односно законском заступнику туженог, који је у време предаје новца, као законски заступник туженог наступао у име и за рачун клуба и који је у овом својству и потписао уговор о зајму од 06.06.2019. године, као и да је позајмљени новац утрошен за потребе туженог. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити, а ревизијом туженог се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 28.07.2023. године, ради дуга. Вредност предмета спора побијаног дела 4.398,60 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић